

Kia Vakili Khatibis tale fra Røst i Operaen

Taler

Kia Vakili Khatibi

Dato

22. maj 2026

Sted

Operaens foyer,
Ekvipagemestervej 10, 1438
København K

1 Hvad gør man med racismen, efter den har fundet sted? Ignorerer man den?
Taler man om det?

Hvad gør man, efter nogen siger:

5

”Du ligner en, der har en bombe på sig.”

Jeg gik rundt i natklubbens mørke og ledte efter mine venner. Pludselig var der en, som lænede sig ind og sagde det.

10

”Du ligner en, der har en bombe på sig.”

Jeg stoppede op og kiggede på ham. Han var i midt-trediverne.

15 ”Undskyld, hvad sagde du?”

Han kiggede på mig.

”Du ligner en, der har en bombe på sig.”

20

Jeg trak vejret dybt nede i maven.

”Jeg vil ikke skændes med dig, men hvorfor føler du et behov for at sige sådan noget til mig.”

25

Han grinte og trak på skuldrene. Han havde bare sagt det. For at sige det.

[pause]

Jeg gik væk i chok. Udenfor til vagten.

”Hvordan håndterer I racisme her på klubben?”

35 Vagten kiggede på mig. Hans sorte skæg spejlede mit. Han spurgte, hvad der var sket. Og efter han havde hørt det, sagde han til mig.

”Jeg kan nok ikke smide ham ud. Men jeg kan snakke med ham. Og hvis han fortryder det han sagde, så bliver jeg nødt til at lade ham blive.”

40

Jeg rystede på hovedet. Men det var det bedste jeg kunne få. Vi gik ind på klubben igen, og jeg pegede ham ud. Vagten tog ham udenfor.

Jeg fortsatte min runde for at finde mine venner. Og så passerede jeg ham igen.

45 Vagten havde ikke smidt ham ud. Han havde knapt nok talt med ham. Jeg hentede min jakke og tog hjem.

[pause]

50 Da jeg nåede hjem, græd jeg.

Det væltede pludselig ud af mig. En cocktail af frustration, smerte, og afmagt. Stod jeg virkelig som 26-årig og græd over noget nogen havde sagt til mig? Jeg skammede mig.

55

[pause]

Hvad gør du med racismen, efter den har fundet sted?

60 [pause]

Der gik lang tid, før jeg fortalte min forældre den her historie. Jeg ender med at holde de her historier for mig selv. Fordi jeg ikke vil bebyrde dem med, at jeg møder racismen ligesom de gør.

65

Det er nok også derfor, jeg ikke fortalte dem om dengang til julefrokosten. Eller dengang nogen råbte af mig på Roskilde Festival. Eller dengang en fyr sagde jeg skulle sige som en abe.

70

[pause]

Hvordan kommer jeg videre fra de her ting?

75 Hvor gør jeg af racismen?

Skal jeg gemme den væk et sted inde i mig selv?

Skal jeg anmelde den?

80

Kan en retssal og et slag med dommerhammeren stilne den vrede, der koger i mit hoved? Vil en tør oplæsning af en domsafsigelse hjælpe mig med at lægge det bag mig?

85 [pause]

Det er vigtigt at være juridisk beskyttet, men den lovgivning kommer ikke til at hjælpe på mit tankemylder.

90 Den lovgivning kommer ikke til at genopbygge mit selvværd.

Den lovgivning kommer ikke til at stoppe det fra at ske igen.

[pause]

95

Det er derfor, jeg nogle gange bare har brug for at lukke det ud og sige:

Det er fint med racismeparagraffer. Det er fint med racismehandleplaner.

100 Men hvordan hjælper de på,

hvordan det føles?

At stå på klubben helt magtesløs.

105

At kigge på vagten der ligner dig og få et tomt blik igen.

Fordi vagten godt ved, han ikke kan være din ven?

110

[pause]

Det er ikke idioten eller ordene, der er problemet.

115 Men derimod at de bliver accepteret af systemet.

Og det er derfor jeg skal handle imod.

For hvis jeg ikke handler imod.

120

Bliver jeg en del af systemet.

[pause]

125 Man kan komme til at glemme, at grunden til at jeg står her i dag.

Er fordi omsorg og empati engang hørte til det danske flag.

Prøv lige at tænk', ville Dansk Flygtningehjælp kunne blive skabt i dag?

130

[pause]

135 Med tiden har jeg lært, at det er vigtigt at tale om de her ting i stedet for at skjule dem. For racismen får sin magt, når den får lov til at æde dig op indefra, fordi du ikke får spyttet den ud. Det er netop dét, racismen vil.

Den vil tage mennesket fra dig. Den vil få dig til at tro på; at for at passe ind må du ikke gro et skæg. At for at passe ind må du ikke gå med hijab. At for at passe ind må du ikke være dig selv. For dit selv er mindre værd. Mindre vigtigt.

140

Mindre menneske.

[pause]

145 Jeg har også indset, at det er vigtigt, at jeg mærker noget i de her situationer. For det minder mig om, at mennesket i mig stadig eksisterer.

[pause]

150 Jeg græder, fordi jeg er menneske

Jeg bliver vred, fordi jeg er menneske.

Jeg reagerer på racismen, fordi jeg er menneske.

155

Jeg kigger racismen i øjnene som et menneske

Fordi jeg nægter at lade racismen tage mennesket fra mig

160 [pause]

Hvad gør jeg med racismen, efter den har fundet sted?

[pause]

165

Jeg mærker den, jeg taler om den

Jeg minder mig selv om, at jeg aldrig skal acceptere racismen.

170 Det kan lyde indlysende, men tro mig - efter racismen har fundet sted, er det noget af det vigtigste, jeg skal huske mig selv på.

Det er sådan, jeg lever i en verden, hvor racismen skygger mig.

175 Tak for ordet.

Kilde

Manuskript modtaget fra taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

180 **Kildetype**

Digitalt manuskript

Tags

Agitationstale

URI

185 <https://www.dansketaler.dk/tale/kia-vakili-khatibis-tale-fra-rost-i-operaen>